ובמילא דארטן רעדט זיך וועגן די עקידה אליין, דארף טאקע זיין זכירה, ווארום דאס איז טאקע ניטא במציאות. אבער דא, וואו עס רעדט זיך וועגן דעם אפר, דארף טאקע ניט זיין קיין זכירה, וויל דאס בלייבט שטענדיק.

אעפ"י אז לאחר וואס עס איז געבליבן קען דאך דאס דער וויכטיגסטער אועקבלאזן, האט אבער דער אויבערשטער בעוואלט אז עס זאל ניט אועק געבלאזן ווערן און עס זאל שטענדיק זיין צבור ומונח על המזבח.

עפ"י הנ"ל (ביאור הא') איז אויך פארשטאנדיק דער שינוי לשון אין רש"י, וואס אין פ' וירא זאגט רש"י עומד לכפרה, און דא זאגט רש"י דאס ניט - ווארום דא איז שוין געווען ענין היסוריס וואס האבן מכפר געווען, און דא רעדט זיך אז מ'האט זיך שוין געקערט צו חומ"צ, און מ'דארף נאר בייטן מעמדם ומצבם של ישראל און זיי איינברענגען אין די גאולה, וואס דערפאר דארף דאך קיין זכירה ניט זיין - דארף ניט שטיין כפרה.

דאס וואס רש"י זאגט דא יא "על המזבח" און דארטן ניט, איז מובן בפשטות, וויל דארטן גייט נאר רש"י אויף דעם וואס שטייט אין פסוק בהר ה' יראה. שטייט דאך קלאר אין פסוק וואו דער אפר איז - בהר ה', און אויף דעם זאגט רש"י אז דארטן, אויפן הר ה', איז עס צבור ועומד לכפרה.

מען דארף נאך אבער אלץ פארשטיין וואס זאגט רש"י "צבור ומונח". און דא וועט מען אויך צוקומען לחלק ההלכה שבתורה, וכפי שיחבאר לקמן.

ח. אין פ' וירא זאגט רש"י עה"פ תחת בנו (כב,יג) על כל עבודה שעשה ממנו הי' מתפלל ואומר יה"ר שתהא זו כאלו היא עשוי' בבני כאלו בני שחוט כאלו דמו זרוק כאלו בני מופשט כאלו הוא נקטר ונעשה דשן - און מער קיין עבודות רעכנט רש"י ניט.

ולכאורה איז ניט פארשטאנדיק: די דיניס פון קרבן עולה ווערן דערציילט אין פ' ויקרא, און דערנאך נאך פרטיס אין פ' צו. שטייט אין פ' צו, לאחר וואס עס שטייט זאת תורת העולה על מוקדה וגו' ואש המזבח תוקד וגו', שטייט נאך אן עבודה, אז והריס את הדשן וגו' ושמו אצל המזבח וגו', און דערנאך והוציא את הדשן אל מחוץ למחנה אל מקום טהור וגו', ד.ה. אז מען דארף דאס צונעמען פון מזבח, איז פארוואס האט דאס אברהם ניט געטאן ביי יצחק'ן, ער איז דאך בעווען א עולה?

דערפאר איז רש"י מדגיש אז עס איז "צבור ומונח", אז ניט בלויז וואס דא איז דאס בעלעגן מצד דעם וואס עס איז ניט בעווען קיין ווינט וואס זאל דאס אועקבלאזן, נאר "צבור ומונח על המזבח", דאס איז בעווען "צבור",צוזאמענגעקליבן (און ניט אועקגענומען למקום אחר) און אועקגעלייגט בכוונה. ד.ה. אז דער אויבערשטער האט בעוואלט אז דאס זאל דארטן בלייבן ליגן און עס זאל ניט זיין מחוץ למחנה.

דערפאר איז אין פ' וירא, דארטן זאגט דאס ניט רש"י, וויל דער קינד האט נאך ניט בעלערנט וואס עס שטייט אין פ' יו, במילא דארף דאס רש"י איס ניט באווארענען, דא אבער איז ער שוין בעווארן א למדן, ער האט דאס שוין בעלערנט, דערפאר דארף רש"י דאס באווארענען. (- אינו ברור).

לכאורה

לכאורה איז אבער ניט פארשטאנדיק הא גופא: עס איז דאך קיימו האבות כל התורה כולה עד טלא ניהנה, ווי טאקע איז די אפר געבליבן אויפן מזבח בשעת עס איז פאראן א דין ביי עולה אז עס דארף זיין יהריט את הדשן וכו'?

העלפט דער אויבערטטער אז דאס איז ניט קיין קשיא, און רש"י אליין באווארנט דאס:

רש"י זאגט אין פרשת צו דעם טעם פארוואס מען דארף עס אוועק-נעמען, וויל בסעת עס ווערן א סך, ווערט ניט זיין קיין ארט פאר אן אנדער קרבן. דא אבער האט סייווי ניט געדארפט זיין קיין אנדער קרבן, די עקידה איז געווען איין מאל, און דאס איז געגוג על כל הדורות כולם, במילא איז ניטא קיין דין פון והרים את הדשן.

ואדרבה, דער ענין איז דאך אן עבודה פחותה, וואס דערפאר האט געדארפט זיין בבגדים פחותים, האט דער אויבערטטער ניט געוואלט אז דאס זאל זיין ביי די עקידה, וואס דארף זיין בדרגא הכי נעליה, וואס דערפאר אויך האט דער אויבערטטער ניט געוואלט מ'זאל עס נעמען מחוץ למחנה.

דער ענין קומט אויך ארויס בנוגע להלכה, וואס אזוי איז דאך פאראן א דין,צון א קינד וויבט דאס עזוין, אז כל הנוגע במזבח יקדש, וכ"ט אז עס איז אזוי בנוגע להאפר שמהקרבנות, אבער די אפר וואס מען נעמט ארא פון מזבח איז אין נהנין ואין מוקלין בו, אבער בשעה דאס איז אויפן מזבה, דעמאלט איז פארואן אין דעם א דין פון מעילה וכו'.

במילא וועט דא אויסקומען אז וויבאלד דא איז ניטא קיין דין פון הרמת הדשן וכו', איז טטענדיק אין דעם פארואן א דין פון מעילה, וויל עס איז טסענדיק קודם.

די הוראה דערפון בעבודה: מ'האט דאך גערעדט בהתהלה ההועדות אז ענין העולה, סהוא ענין התפלה, איז וואס ער ביט זיך אועק אינ-גאנצן צום אויבערטטן. טענה"ט א איד, אז טפעטער דארף דאך זיין והרים את הדשן מחוץ למחנה, אז ער דארף ארויסגיין אין וועלט, מחוץ למחנ", טאקע למקום טהור, עס איז אבער מחוץ למחנה.

דערפאר זאגט מען, אז וען דארף זיין הרמה הדשן,איז דאס נאר אויב עס איז צוליב א צווייטן קרבן, בשעת אבער דערנאך וועט ער ניט דארפן מקריב זיין אן אנדער קרבן, דעמאלט איז ניטא קיין חיוב פון הרמת הדשן.

ובמילא אויב ער וויל נאכן דאונען ארויסגיין אין וועלט, זאגט מען אים, אז דער איינציקער היחר איז נאר אז דודכדעם וועט ער קענען מארגן דאונען בעסער; ער וועט גיין אין מסחר בכדי אז טפעטער זאל ער קענען געבן סכומים צוטים אויף צדקה וכו', וואס דאס העלפט צו תפלה, עס זאל קענען זיין דער אני בצדק אחזה פניך,

ועד"ז וואס ער גייט אועק פון הפלה צו תורה, איז עס בכדי אז די תפלה זאל זיין ווי עס באדארף צו זיין, ווארום יר דארף פריער לערנען די אלע דינים אין שו"ע וועגן דעם, און דערנאך די אלע מאמרים

וועלכע

וועלכע זיינען פארבונדן מיט תפלה, און בהקדמה מיטן ענין פון אני בצדק וכו', במילא גייט ער ארויס אין וועלט בכדי אז מארגן זאל קענען זיין דער יתפלל כל היום כולו.

ער דארף אבער וויסן, אז אעפ"י מען גיט אים א היתר צו ארויסגיין אין וועלט, איז עס אבער מחוץ למחנה, טאקע במקום טהור, אבער מחוץ למחנה. און דאס איז ניט בדומה, וואס פריער איז ער געווען א מוזג כוס לרבו, און איצטער טוט ער קיבוקע ארבעט.

טענה'ט ער: וויבאלד ער איז שוין געווען א עולה, וואס דאס איז כליל לה', איז ער דאך געווארן אפר, ער איז בתכלית הביטול, ער איז עפר ואפר, וואס איז וויטער?

זאגט מען אים: אפר בידטו טאקע, זונדעסטוועגן דארף מען דיר באווארענען, אז ווען מעגסטו ארויסגיין מחוץ למחנה, איז דאס דוקא אויב דאס וועט צוגעבן צו תפלה.

און אפילו דעמאלט דארף ער וויסן אז אפרו של יצחק צבור ומונח ע"ג המזבח, אז אפילו ווען ער איז אין וועלט איז אפרו של יצחק מונח על המזבח, אז אלעמאל האט ער א שייכות מיט ענין התפלה.

(חסר הסיום) ועי"ז באים לקבלת התורה בשמחה ובפנימיות.

++++++++++++++++++++++++++++++++++